

כשמתחילים לדבר נוסח 'אולי', 'ואילו', 'ואם', נצבט הלב. איך אפשר להרים ראש, לפתוח עיניים ולומר – 'יוחאי איננו'.

היית כל כך גדול וחזק ויפה. רבים היכירוך, אך מעטים ידעוך. כולם כאחד אמרו: יש פה משהו, יש עומק מתחת לאותה חיצוניות צברית קשה ומחוספסת. אך רק מעטים ידעו מהו אותו משהו, עד כמה אצילה הנפש, כמה פשטות ועומק מתחבאים להם בתוכך.

איך הייתי שובר את הראש בנסיון להגדיר דברים, ואתה היית בא ומפטיר כלאחר יד משפט קצר וברור. פשוט כל כך, לכאורה, אך מסביר את הכל. ואז הייתי עומד תוהה – כמה עמוק וכמה פשוט, סתם ככה.

היית לי אח, יוחאי, מייעץ, מדריך, נותן דוגמא. זכור לי מקרה אופייני, מאותו סוג שתמיד אחריו הייתי נשאר רגע, מביט אחרוך וחושב – זה יוחאי, מה יש לדבר... באתי אליך למוסך. היתה לי תקלה בטרקטור. לא ידעתי בדיוק מה, אך הפעולה לא היתה תקינה. קראתי לך. ניגשת, העפת מבט, ואמרת: 'חמור 1 אתה לא רואה ששבור פה?' ואצבעך מראה על חלק מחלקי הטרקטור. התקלה היתה פעוטה. לקחתי מפתח, וחלק חדש, והתגברתי עליה תוך דקות ספורות.

לפני שנסעתי צעקתי: 'הי תודה, מוסכניק'. ואתה נעמדת לך, ידיך מוטלות משני צידי גופך ביאוש מוחלט, ובאותו טון מיוסר היצלפת בי: 'ומי אמר לך שאתה יכול לנסוע?' זה כבר עירער את בטחוני לגמרי. מה זה? – הרי תיקנתי יופי, הרי הכל בסדר, החזרתי את הכלים למקומם, אפילו אמרתי תודה.